

Arrest

nr. 92 967 van 6 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juni 2007 vroeg verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 13 juli 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 5 oktober 2007 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Bij arrest nr. 6536 van 29 januari 2008 verwierp de Raad het beroep van verzoeker.

Op 3 maart 2008 werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen dit bevel diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 19 december 2008 verwierp de Raad het beroep tegen voormeld bevel van 3 maart 2008, bij arrest nr. 20 987.

Op 28 maart 2008 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 4 juli 2008 werd de voormelde aanvraag van 28 maart 2008 onontvankelijk verklaard.

Op 19 november 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 8 juni 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 november 2009 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 21 september 2010 vernietigde de Raad de beslissing van 8 juni 2010, bij arrest nr. 48 369.

Op 27 juni 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 augustus 2012 in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 51/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het EVRM.

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing deels in het Frans, deels in het Nederlands is opgesteld. Hij meent dat zulks een schending inhoudt van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”

Lezing van dit artikel toont aan dat hiermee de taal wordt geregeld die dient gebruikt te worden voor de asielprocedure. Enkel in het geval dat verzoeker tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure een aanvraag om machtiging tot verblijf zou hebben ingediend, dient de taal van de asielprocedure ook gehanteerd te worden voor de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf. *In casu* is dit niet het geval.

Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet.

Gezien de taalwetgeving echter van openbare orde is, wordt het volgende uiteengezet. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 oktober 2009 in het Nederlands heeft gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken, Dienst humanitaire Regularisaties *9ter* te Brussel. Overeenkomstig artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken diende het antwoord dat aan verzoeker werd gegeven in het Nederlands te worden opgesteld. Op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing verbleef verzoeker echter in Namen, in het Franse taalgebied, zodat de instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht tot de burgemeester van Namen met de vraag om aan verzoeker de beslissing ter kennis te brengen, in het Frans dienden te worden opgesteld. In deze brief van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester, brief die verzoeker ook ontvangen heeft en die hij bij het verzoekschrift voegt, wordt vermeld dat de aanvraag verworpen is en wordt voor de motieven van deze verwerping verwezen naar een bijlage ("annexe"). Dit is echter enkel de instructie aan de burgemeester en niet de eigenlijke beslissing. Verzoeker heeft op hetzelfde moment kennis gekregen van de motieven in de "annexe" (de eigenlijke beslissing die volledig in het Nederlands is opgesteld), als van de instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester. Verzoeker heeft dus eveneens kennis gekregen van de motieven in "annexe" en heeft zijn handtekening geplaatst op deze "annexe" die zoals reeds gesteld in het Nederlands gesteld moest zijn. Verzoeker werd bijgevolg in kennis gesteld van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen en hij heeft kunnen oordelen of er aanleiding was om beroep in te stellen, wat hij gedaan heeft. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de bestreden beslissing volledig in het Nederlands opgesteld.

In zoverre verzoeker een schending van de taalwetgeving wenst aan te tonen, kan hij niet gevolgd worden.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker een schending van de motiveringsplicht aan. Hij verwijst naar het medisch getuigschrift dat werd voorgelegd en meent dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer dat uit dit medisch attest niet kan worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit verkeerd is. Verzoeker stelt dat de arts heeft aangegeven dat als zijn behandeling wordt stopgezet er wel degelijk een risico bestaat voor zijn leven. Hij meent dan ook dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Uit de voormelde uiteenzetting blijkt dat verzoeker het niet eens is met de aangegeven motieven uit de bestreden beslissing. Verzoeker lijkt aldus eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit het advies van de ambtenaar geneesheer, dat samen met de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht en aldus integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing, blijkt dat deze verwijst naar het medisch attest neergelegd door verzoeker en dat hij hieruit afleidt dat verzoeker lijdt aan een gematigd anxio-depressief syndroom, dat er geen hospitalisaties waren en dat de prognostiek goed wordt genoemd. De ambtenaar-geneesheer ontkent de aandoeningen van verzoeker niet en trekt deze evenmin in twijfel. Hij beoordeelt echter de gezondheidsrisico's voor verzoeker. De ambtenaar-geneesheer stelt vast dat de aandoening geen directe bedreiging vormt voor het leven van verzoeker, dat er geen enkel vitaal orgaan is aangetast en dat de psychologische

toestand van verzoeker geen speciale beschermingsmaatregelen vereist. De ambtenaar-geneesheer is van oordeel dat de toestand van verzoeker stabiel is.

Waar verzoeker benadrukt dat de behandelende arts tot een andere conclusie is gekomen dan de ambtenaar-geneesheer en hieruit meent te kunnen afleiden dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is, merkt de Raad op dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten. De loutere vaststelling dat de ambtenaar-geneesheer tot een andere conclusie komt dan de arts die de medische attesten heeft opgesteld, maakt op zich geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk. Het komt niet toe aan de Raad om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de attesten opnieuw te gaan beoordelen. De Raad dient na te gaan of de ambtenaar-geneesheer in zijn advies rekening heeft gehouden met de voorgelegde medische attesten en of hij dit ook betrokken heeft in zijn advies. *In casu* blijkt dit het geval te zijn.

Met zijn betoog toont verzoeker noch een schending van de motiveringsplicht aan, noch een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel van verzoeker is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU